

Izajáš 42,1-4
Oraz 1. Soudce

1. čtení: **Žalm 75, 2-9**

kázání: Izajáš 42,1-4 **"Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého ducha, aby vyhlásil soud pronárodům.**

Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici.

Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy.

Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná. I ostrovy čekají na jeho zákon."

Bratři a sestry,

zase něco začíná. V tom bychom my křesťané až měli být odborníky. Odborníci na stále nové začínání. Tak jen pro přehle: je Neděle, začátek týdne. No už to je krása. Ostatním ten týden začíná pondělkem. Kdo chodíte normálně do práce, tak víte. Pondělí. A celý týden před sebou. My křesťani, pro nás to začíná volně. Ale mnohem víc, než to. Každá neděle je největším svátkem. Ježíš Kristus byl vzkříšen. A to je dobrý začátek. Další začátek byl nedávno, adventem začal nový církevní rok. Pak byly Vánoce, narození Ježíše...a narození, to je začátek. Pak bylo prvního ledna...a zase začátek. Roku 2020. Furt tomu nemůžu uvěřit. 2020. Včera jsme to na tříkrálové sbírce psali lidem na futra. 2020. No a dneska? Začíná to krásné období církevního roku, které má tak krásný název – Mezidobí. Je první neděle v mezidobí. Není to krása? Mezidobí mezi čím? No mezi narozením a smrtí...ta spojnice mezi Betlémem a Golgotou...zvláštní doba, kdy máme promýšlet, koho že to oslavujeme, kvůli komu se tu scházíme. Kdo to teda je ten, který se v Betlémě narodil a na Golgotě zemřel? Nemáme na to promyšlení moc času...7 neděl.

Tak dnes začneme toto mezidobí s prvním obrazem..tak jak nám ho maluje prorok kdysi dávno. A víte, jaký je to obraz? Co z toho, co jsem přečetl, tak nějak vyčnívá a křičí? Soudce. Celé je to o soudu. A ještě než se dostaneme, k dalším věcem, budiž jasné jedno. My nejsme ten soudce. Není to naše role. Jestli v tom obraze máme nějaké místo, pak jsme ti souzení. Vyznání víry: Přejde soudit živé i mrtvé.

Ale proč soudce v tom textu? V tom přečteném se o soudu mluví přímo třikrát. Dvakrát, že ho vyhlásí, jednou provede. Ale ono je to jedno. Uvidíte. Ale celé je to soudnické. Ta nalomená třtina a doutnající knot. To jsou obrazy ze starověkého soudnictví. Takhle soudil soudce (král). Přivedli obžalovaného a přinesli hůl nebo plamínek. Obojí znázorňovalo život obžalovaného. A když soudce tu hůl přelomil, bylo jasno. Neřekl nic. Jen zlomil hůl a už se to stalo. To další bylo jen aby se neřeklo. Poprava. Vyhlášení soudu a jeho provedení, to je to samé. A to samé s tím světýlkem. Soudce ho uhasil a bylo hotovo. A taky ostrovy čekají na jeho zákon. Ostrovy, to je to nejvzdálenější, konec světa, to, kam se schovat před spravedlností, kam na mě snad nedošáhnou, o čem se třeba neví...do nebe vysoko, do Prahy daleko. A i v mém nitru jsou ty třinácté komnaty. Kam nikoho nepouštím. A nebo stotřinácté. I tam přijde soud, zákon.

Takže máme sedm neděl na přípravu na soud...sedm neděl si můžeme chystat obhajobu. Ale ještě než začneme, stojí za to se něco dovědět o tom soudci. Jaký je, na co má spadeno, jaké má slabiny.

Takže na co má spadeno. No, ... vyhlásí soud pronárodům. Počkat. Takže jde o nějaký národy, ne o mně. Bude soudit všechny dohromady. Třeba se schová. A třeba to odnesou rusáci. Nebo Čína. To je teď taky pěkný národ. A taky Írán, jak sestřelil to letadlo. Ještě Turecko. O Severní Korei nemluvě. No Amíci to určitě taky schytají. A Polsko a Maďarsko..za to, jak si tou demokracií vytřeli zadek. A doufám, že nezapomene na koloniální velmoci...to máme Anglie, Francie, Belgie...a Španělé a Portugalci taky. A samozřejmě Němci. I když ti činili pokání a na to se prý hraje. Tak možná dostanou nižší trest. A na Čechy třeba nedojde. Vždyť jsme takový malý bezvýznamný nárudek.

Doufám, že jsem nikoho nevynechal. Asi se neshodneme na všech ale snad jsem to všechno pokryl. To je, co? Vlastně bychom to souzení docela zvládli dost dobře sami. Aha. Takže takhle asi ne. Jestli je to něco, co zvládneme s rukama v kapsách i my, asi to není ono. K tomu Bůh nepotřebuje zvlášť vyzbrojeného soudce. Asi jde o něco jiného. Jo. Jde v tomhle případě o všechny. Když Bible řekne pronárody, myslí tím všechny. I

Čechy. Doprčic.

Co tu máme dál. Nekřičí, hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici. Počkat. A jak chce soudit, jak chce, abychom ho brali vážně. Když nic neříká? Pozor. Ne, že nic neříká. Jenom to na nás neřve. Je tichý. Možná o to víc pozor. Když někdo nemá zapotřebí rvát, bývá to často o to horší. Pamatujete na ty učitelky na základce, co pořád řvaly. Ono se na to dá zvyknout. Zase řve, to bude dobrý. Ale když se objevila taková ta, která neřvala...ale byla přísná..nebyla to ta bezduchá komunistická řvoucí prázdnota...to pak ten tichý hlas byl mnohem stašidelnější. A doprčic.

No a pak už je tady i ten rozsudek. Je přinesena třtinová hůl i plamínek. A hůl už je nalomená a plamínek beztak mele z posledního. A ono ejhle. Světe div se. On bere do ruky tu hůl..život mě souzeného..ten život, který už je sám o sobě nalomený, který to má spočítáno už sám od sebe.. a on ji rovná..a snad i ovazuje..on chce, aby ta hůl dostala ještě šanci..on ji léčí..třeba to ještě zvládne. Ale to je nesmysl. Vždyť je nalomená. To je na místě zlomit. Co není k životu, to je třeba zabít. To umíme docela dobře. Zahodit to, s čím jsou problémy. Někdy tomu i tak hezky říkáme..dobrá smrt..eu thanathos..co není k životu, to je třeba zabít. A on ne. A bere do ruky ten plamínek, co mele z posledního..a nesfoukne ho. Ne, on ten knot v tý petrolejce povatáhne..a dolije olej..a ono to znova hoří. On je to soudce, který osvobozuje.

Soud vyhlásí podle pravdy..možná zná i tu pravdu, o které se neví..o které není slyšet, o které možná ani my sami nevíme. Aha. Možná i s tím hlasem tichým to je jinak. Ne rozsudek skrz zaťaté zuby. Ale něco jiného. Nekřičí, hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici. Je tichý. Možná nepovažuje tichost za slabost. Jo, je náročnější ho uslyšet. Člověk musí dávat pozor. Nedává se slyšet na ulici..nepotřebuje reklamu. Ani to není předvolební mítink..není závislý na průzkumech veřejnosti...není závislý na nás. To my. A má to ještě další výhodu. Kdo tolik neřve, spíš uslyší, co říkají ostatní. Co říkáme my. Třebas i potichu. Možná tak potichu, aby to nikdo jiný neslyšel. Svůj stud a svůj strach. Svoje pochyby i svou lítost. A nebo je to tak hluboko, že to ani říci nejde. A on to slyší. Všechno..a přece neodsuzuje.

Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná. Proč by měl chabnout a lámat se? Vždyť on je soudce, ne obžalovaný. Já vím..on nás má rád. Tak moc, že to naše hloupé a bolavé a trapné..že to bere za své. Že je to vlastně jeho hloupost, bolest a trapnost. A on to unese. Neochabne, nezlomí se pod náporom našich těžkostí a trapasů.

Přečtu ještě pokračování z toho proroka: **"Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě.**

Tohle je Boží soud. To je ten Boží soudce. To všechno v Bibli s Bohem jako soudcem...to vše je hádanka, kterou máme znovu a znovu řešit. Že totiž Boží soud je spravedlivý. A Boží spravedlnost..to je milosrdenství..pro každého, kdo o ně stojí. Pro každého, komu jeho hloupost, strach, výčitky, bolest a stud nedají spát.

Ale kdo teda bude odsouzen? O tom až na Velikonoce.

Pokojné a nadějně mezidobí.

Amen